

SUPRAVIETUITORII

Furtuna Câinilor

ERIN HUNTER

SUPRAVIETUITORII
,
Furtuna Câinilor

Cartea a VI-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Redactare: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

SURVIVORS. STORM OF DOGS

Erin Hunter

Copyright © 2015 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Map art © 2015 by Frank Riccio and Laszlo Kubinyi
All rights reserved

SUPRAVIEȚUITORII. FURTUNA CÂNILOR

Erin Hunter

Copyright © 2019 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTER, ERIN

Supraviețuitorii / Erin Hunter. – București: Galaxia copiilor,
2013 – vol.

ISBN 978-606-8434-59-9

Vol. 6 : Furtuna Cânilor / trad. din lb. engleză de Andrei
Covaciu. – 2019. – ISBN 978-606-796-041-9

I. Covaciu, Andrei (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all

allcafe.ro

Pentru Noah Alexander

LACUL FĂRĂ SFÂRȘIT

TABĂRA HAITEI CĂINILOR FIOROȘI

AȘEZAREA LABELOR-LUNGI

R Â U

CĂTRE ORAȘ

PADUREA IN CARE ARE
LOC CONFRUNTAREA

BÂRLOGUL
BLANII-URIAȘE

LOCUL
DIN CARE ÎȘI LANSEAZĂ
ATAFUL HAITA CĂINTELOR

COASTA

MEMBRII HAITEI

CÂINII SĂLBATICI (ÎN ORDINEA IERARHIEI)

ALFA:

femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (Dulce)

VÂNĂTORII:

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cafenie

NOROC — mascul cu blana groasă, alb-aurie

BRUNO — câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie

BELLA — femelă cu blana groasă, alb-aurie

MICKEY — câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru

FURTUNA — femelă din Haïta Câinilor Fioaroși, cu blana de un maro-cenușiu

CÂINII DIN SERVICIUL DE PATRULARE:

LUNA — femelă de ciobănesc, cu blana alb-cu-negru

SĂGEATĂ — femelă, câine de vânătoare, cu blana alb-cafenie

MARTHA — femelă de talie mare, cu blana groasă și cu capul lătăreț

DAISY — femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie

SCHEAU — câine mic, îndesat, negru, cu urechi mici

CĂRĂBUȘ — mascul cu blana lungă, alb-cu-negru (puiul Fiorosului și al Lunei)

GHIMPUȚA — femelă cu blana lungă, neagră (puiul Fiorosului și al Lunei)

OMEGA:

femelă de talie mică cu blana lungă, albă (Rază-de-Soare)

CÂINII FIOROȘI (ÎN ORDINE IERARHICĂ)

ALFA:

femelă suplă, cu blana cafeniu-cu-negru, având un semn de forma unui colț sub una dintre urechi (Lamă)

BETA:

mascul uriaș, cu blana maro-cenușie (Buzdugan)

HANGER — mascul cu blana maro-cenușie

PISTOL — femelă cu blana negru-cu-cenușiu

BRUTA — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

SPINTECĂTORUL — femelă cu blana negru-cu-cenușiu

REVOLVER — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

SECURE — mascul cu blana castaniu-cu-negru

COASĂ — femelă mare, cu blana negru-cu-cenușiu

MĂCIUCĂ — mascul masiv, cu blana negru-cu-cenușiu

MUSCHETĂ — mascul cu blana maro-cu-negru

TUN — femelă cu blana maro-cenușie

LANCE — mascul cu blana negru-cu-cenușiu

ARC — mascul tânăr, cu blana negru-cu-cenușiu

GLONȚ — mascul cu blana castaniu-cu-negru

COLȚ — mascul cu blana maro-cenușie

OMEGA:

corcitură de lup cu câine, de talie mare, cu blana albă-gri și cu ochii galbeni

HAITA LUI TIC

ALFA:

câine de vânătoare olog, cu blana cafenie, cu pete negre (Tic)

BETA:

mascul cu blana neagră (Fleoșc)

HĂITAȘA — femelă de talie mică, cu blana brun-roșcată

ȘOAPTĂ — mascul cenușiu, slăbănog

GREBLĂ — mascul costeliv, cu blana aspră

CODRU — mascul vânjos, cu blana maronie

BRIZA — femelă de talie mică, cu urechi mari și blana scurtă

OMEGA:

femelă de talie mică (Porumbița)

PROLOG

Norocel se trezi atât de speriat, încât sări imediat în picioare. Simți cum frica i se strecoară de-a lungul șirei spinării și cum i se pune un nod în gât. Impulsul de a o lua la fugă era copleșitor, însă nu avea încotro s-o apuce. Se uita fix la barele de metal care îi blocau calea.

În aer nu se simțeau numai scâncetele și schelălăielile îngrozite ale celorlalți câini, ci și mirosul acestora. Norocel își scutură confuz blana. Cunoștea locul acela...

Casa Închisă!

Oare cum ajunsese din nou aici? Se întoarse către următoarea cușcă, căutând speriat mirosul lui Dulce. Îl simți imediat – mirosul ei familiar, care îi făcu mustățile să tremure.

— Dulce? Dulce, ceva e pe cale să se întâmple. Ceva rău.

— Da, simt și eu! Ce se petrece? Întrebă ea pe un ton ascuțit care îi trădă panica.

Norocel se sprijini cu labele din față de ușa protejată cu plasă, însă aceasta nu se clinti. Dinspre toate cuștile suprapuse de-a lungul peretelui

încăperii se auziră scâncete. Norocel mai văzuse această scenă: cu toții fuseseră închiși.

— Dulce! lătră el. Cred că se va întâmpla din nou — Marele Mârâit! Îl simți?

O auzi pe Dulce cum se foiește, lipindu-se de zidul de metal care îi separa.

— Dar s-a terminat, Norocel, scânci ea. S-a întâmplat deja. Nu se mai poate repeta.

În poftida fricii din glasul lui Dulce, cuvintele ei îl liniștiră.

„Marele Mârâit s-a petrecut, însă noi am supraviețuit. Nu trebuie să ne facem griji și de data asta. Nu e decât o amintire urâtă.“

Pământul începu să se cutremure, iar Norocel auzea cum piatra tare de deasupra lui se crăpa. Ceilalți câini din Casa Închisă începură să urle cuprinși de panică. Mirosul fricii plutea în toată încăperea, era copleșitor.

Norocel strigă cât putu de tare, încercând să acopere hărmălaia:

— Ai dreptate, Dulce! Dacă s-a petrecut cândva, nu se mai poate repeta!

Însă în vocea lui se putea simți îndoiala.

— Și, chiar dacă se va petrece, data trecută am scăpat — am supraviețuit.

În clipa aceea, se auzi un nou pârâit și bucăți de tencuială începură să cadă din tavan, asemenea unei ninsori. Norocel clipea des, abia mai putând să vadă ce se petrecea în fața lui.

— Doar că de data asta ceva pare diferit, scânci Dulce.

Norocel simți din nou un nod în gât. Își trase coada pe lângă trup. Ogarul-femelă avea dreptate: de fiecare dată când visase Marele Mârâit, Norocel știuse, în somn, că aveau să scape. De data asta însă...

Nu reuși să-și ducă gândul la bun sfârșit, pentru că pământul începu să se scuture violent, făcându-l pe Norocel să se dezzechilibreze și să cadă, cu un bufnet, într-o parte. Auzi un scârțâit metalic și uruiul pietrei-tari când se sfărâmă. Căinii din jurul lui urlau înfricoșați. Cuștile începură să se prăbușească, lovindu-se de podeaua deja crăpată. Prin valul de praf creat de tencuiala căzută, Norocel zări cum o cușcă se izbi de alta, strivind căinii dinăuntru acesteia. Se strădui să se ridice în picioare, căs-când înfiorat ochii. Chiar în clipa aceea, și cușca în care se afla el începu să se clatine.

— Norocel! Ajută-mă! strigă Dulce, zgâriind cu ghearele ușa propriei cuști.

Auzind-o, Norocel se împinse în plasa de sârmă, încercând să o rupă:

— Vin! îi promise el.

Dar, în vreme ce încerca să rupă plasa, începu să aibă îndoieli că putea să-și țină această promisiune.

Își amintea că în momentul acela o parte dintr-un perete al Casei Închise ar fi trebuit să se surpe deja, ceea ce ar fi aruncat cușca în care se afla Dulce, făcând-o să se deschidă și rupând, în cădere, un colț al plasei cuștii în care se afla Norocel. Așa scăpaseră ei. Doar că de data asta lucrurile se desfășurau altfel...

Acum pământul se zgâlțâia cu și mai multă putere, iar zgomotul produs de lucrurile care se rupeau sau se izbeau unele de altele, precum și hămăiele isterice ale celorlalți câini deveniseră de-a dreptul asurzitoare. Cușca lui Norocel înaintă brusc, după care o nouă zgâlțâitură o făcu să se prăbusească pe podeaua de piatră-tare. Cușca ateriză cu fundul în sus. Norocel simți o durere ascuțită în zona spinării, care îl făcu să urle.

„Am crezut că e doar un vis!“, își spuse el. „Or, într-un vis nu ar trebui să simt durere!“

Oare se înșela? Ce se petrecea, de fapt?

Cu o forțare, se ridică din nou în picioare, pregătindu-se să evadeze. Din tavan cădeau în continuare bucăți de moloz și de tencuială peste cușca sfărâmată. Norocel făcu un pas înainte, după care își ridică o labă, gata să sară.

Doar că ușa cuștii în care se afla nu se deschise.

Miji ochii încercând să deslușească prin praful alb care umpluse încăperea și reuși să o vadă pe Dulce. Ea izbea furioasă cu labele peretii propriei cuști, aflate în apropierea lui Norocel, însă era despărțită de el de mai multe rânduri de plasă, precum și de vrăful de moloz. Ochii ei negri se întăriră cu ai lui. Ridică botul și începu să urle:

— Nu așa s-a întâmplat! Știu sigur că am scăpat din Casa Închisă! Ar fi trebuit să putem fugi!

— Dar am fugit! îi răspunse Norocel. Și vom supraviețui!

Cu un mare efort, se izbi de ușa propriei cuști, după care începu să o zgârie cu labele, încercând să o deschidă. În clipa în care auzi cum rama acesteia se crăpă sub loviturile lui, Norocel se înveseli.

— *Slavă Căinilor-Cer! rosti el ca pentru sine.*

Chiar atunci, tavanul încăperii începu să se clatine tot mai tare, făcându-l pe Norocel să se ghemuiască de frică, neștiind ce se petrecea. Și pereții se zgâlțâiau furioși, iar cușca lui se mișca ca o frunză în bătaia vântului. Nu se auzea decât zgomotul pietrei-tari sfărâmându-se. În clipa aceea, tot universul lui Norocel se surpă.

CAPITOLUL UNU

Norocel deschise ochii, scâncind înfiorat. Își ținu respirația și-și ciuli urechile: zgomotele și urletele din Casa Închisă nu se mai auzeau.

„Până la urmă, *a fost un vis...* Iar eu și cu Dulce *am supraviețuit!*“, gândi el.

Respiră adânc, simțind o imensă ușurare. Noaptea era liniștită și răcoroasă. Prin gura bârlogului putea zări cum un vânt înghețat mișca crengile desfrunzite ale copacilor, care punctau din loc în loc terenul din jur. Zări și panta năpădită de iarbă din apropierea vârfului falezei, locul în care împreună cu ceilalți câini plecați în misiune își regăsiseră haita după ce încercaseră fără succes să îl salveze pe prietenul lor, Fiorosul. Dulce hotărâse ca haita să rămână acolo, în pofida pericolelor: pierduseră prea multă energie în nesfârșita lor încercare de a găsi teritorii lipsite de pericole în care să-și poată instala tabăra.

Norocel își întoarse capul către Dulce, câinele Alfa al haitei – și, de asemenea, noua lui pereche. Ogarul-femelă stătea ghemuit lângă Norocel, trupul ei cald tresărind ușor odată cu fiecare respirație. Buzele ei crem fluturau ușor din pricina sforăitului. Norocel simți un fior prin mustăți gândindu-se cât de mult ținea la ea. Îi linse delicat botul, făcând-o pe Dulce să pufnească, dar fără să o trezească.

Norocel se ridică în picioare și se întinse, după care se uită prin bârlog – era un fel de peșteră din tufe și din viță sălbatică. Era cu siguranță cel mai bun adăpost de pe teritoriul haitei, fiind folosit anterior de fostul lor Alfa, un câine pe jumătate lup. Norocel se cutremură gândindu-se la acesta.

„Trădătorul acela! S-a coborât până acolo încât a trecut de partea Lamei și a Căinilor Fioroși.“

Norocel ieși din bârlog și pași pe iarba încărcată de brumă, simțind cum îi scârțâie sub labe. Copacii și panta din față blocau asprimea vântului care venea dinspre Lacul Nesfârșit. Cu toate acestea, Norocel îi simțea atingerea înghețată prin blană, ceea ce-l făcea să tremure. Cerul arăta asemenea unei piei groase și întunecate, în vreme ce stelele mici, strălucitoare, păreau niște ochi atotvegători. Norocel pași printre ceilalți membri ai haitei, care erau cufundați în somn prin tufăriș. Nu toți voiseră să rămână pe acest teritoriu, aflat îndărătul falezei și atât de aproape de orașul cel pustiu din

vale, în care își făcuseră tabăra Căinii Fio-roși. Dulce însă fusese neînduplecată: urmau să plece la vânătoare peste dealuri dacă ar fi rămas fără hrană, însă haita trebuia să rămână la adăpost. Dacă ar fi continuat să hoinărească, ar fi obosit. Aveau nevoie de o bază, de un teritoriu pe care să îl apere, de o tabără care să le fie cămin.

Niciunul dintre câini nu îi sfidase autoritatea.

Și Norocel voise să rămână pe loc... însă el avea alte motive pentru care fusese de acord cu stabilirea taberei în locul acela.

În vreme ce pășea printre căinii adormiți, o zări pe Furtuna. Tresărea agitată în somn, iar buza superioară îi era ridicată, dezvelindu-i colții albi, lungi. Vede-a cum mușchii i se încordau sub blană. Chiar și în somn părea fio-roasă. Norocel se opri, dându-și urechile pe spate nedumerit. Se întrebă ce putea oare să viseze Furtuna de era atât de tensionată. Nu putea fi vorba despre Marele Mârâit, pentru că ea nici măcar nu era născută în ziua în care acesta se petrecuse.

Furtuna mârâi înfundat, făcându-l pe Norocel să-și mute neliniștit greutatea de pe o labă pe alta. Oare retrăia lupta plină de violență pe care o purtase cu fratele ei, Colț? Din ziua aceea trecuse aproape o călătorie întreagă a Cățelei-Lună, iar rănilor oribile ale Furtunei se vindecaseră

aproape complet. Testul Furiei, impus de Căinii Fioaroși, presupunea că unul dintre câini trebuia să îlucidă pe celălalt, însă amândoi supraviețuiseră. Furtuna își demonstrase cu acea ocazie maturitatea și stăpânirea de sine, cruțându-și frațele, în pofida asalturilor repetate ale acestuia. Amintindu-și de loialitatea și de determinarea ei, Norocel simți cum i se umflă pieptul de mândrie.

Încordându-se brusc, Furtuna sări în picioare, privind cu ochi cășcați prin întuneric, de parcă s-ar fi așteptat ca acolo să se afle vreun dușman. Îl zări apoi pe Norocel. Se așeză din nou pe pământ, dând ușor din coadă.

Norocel se apropie de ea, atingându-i botul cu al lui.

— Cum te mai simți?

Furtuna își îndoi o labă.

— Mult mai bine. Privește! Nu mă mai doare când mă las pe ea! răspunse ea făcând câțiva pași demonstrativi în jurul lui Norocel.

Acesta se uită la fața ei. Zgârieturile din jurul botului se vindecaseră bine, însă bucățica din urechea stângă, smulșă în timpul bătăliei, nu avea să îi mai crească niciodată la loc. Norocel aruncă o privire la căinii care dormeau în apropiere:

— Hai să ne îndepărtăm de bârlog.

Furtuna, care făcuse parte din Haita Căinilor Fioaroși, încuviință din cap și îl urmă pe Norocel către cel mai apropiat

copac cu coroana joasă, dintre cei care se întindeau până în apropierea iazului.

— De ce te-ai trezit înainte de apariția Câinelui-Soare? întrebă ea.

Norocel suspină. Dacă i-ar fi povestit Furtunei despre visele lui, ar fi alarmat-o și nu voia asta acum.

— Pe măsură ce Vântul Înghețat se întetește, Câinele-Soare doarme mai mult. Noi, câinii, însă nu ne bucurăm de același privilegiu.

Norocel întoarse capul și începu să adulmece prin jur, fără să fie văzut de Furtuna.

I se părea că simțea deja mirosul pătrunzător al zăpezii.

— Cu cât dormim mai mult, cu atât devenim mai vulnerabili în cazul vreunui atac, încuviință Furtuna, după care făcu o pauză, înclinându-și ușor capul. Dar probabil că și vânatul doarme mai mult, așa că s-ar putea să prindem ceva cu mai multă ușurință!

Norocel dădu din coadă în semn de încurajare.

— În tot cazul, am putea să încercăm.

Simțea nevoia să iasă din tabără și să cerceteze crângul, precum și terenul care se întindea până la faleză. Din ziua în care Furtuna se bătuse cu fratele ei, Colț, câinii din Serviciul de Patrulare vegheaseră teritoriul zi și noapte, dar nu zăriseră nicio urmă care să dovedească prezența dușmanilor

